

ning er Teksten i § 11 enslydende med Teksten i den gældende Aldersrentelov, men ganske vist afvigende fra Teksten i det Forslag, som blev forelagt i Landstingsudvalget af den tidligere Indenrigsminister den 5. November 1926, men jeg anser Forskellen for at være rent formel, idet det er klart, at Udgifterne til Sognerejser, til Benyttelse af Læger og Jordemødre o. s. v. maa være Genstand for Refusion ligesom alle andre Aldersrenteudgifter, idet man dog fornuftigvis maa paase, at Kommunerne med Hensyn til Afholdelse af saadanne Udgifter holder sig indenfor de Grænser, som er sat ved de Bestemmelser om Sygekasse-medlemsskab og Følgen af ikke at være Medlem af Sygekasse, der findes baade i den gældende Lov og i det foreliggende Lovforslag.

Det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (Carl Jensen), som talte paa Socialdemokratiets Vegne, optraadte jo dels som Historiker, dels som den store Revser, og jeg synes ikke, han var mere heldig i den ene Egenskab end i den anden. Nu kan man jo ikke forlange fuld Objektivitet — selv om den er en Historikers Pryd, i Almindelighed altsaa — af en Ordfører i det høje Ting, der skal forsvare et Partis Standpunkt og skildre et Partis Opfattelse af en Lovgivnings Virkning gennem Tiderne, men det forekommer mig alligevel, at det ærede Medlem nok kunde have strakt sig videre i Objektivitet, end Tilfældet var. Naa, disse Spørgsmaal ligger langt tilbage i Tiden; dem skal vi ikke, synes jeg, opholde os ved ved denne Lejlighed. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at naar han, da han begyndte paa det sidste Afsnit af sin historiske Udredning, det, som tager sin Begyndelse ved Gennemførelsen af Aldersrenteloven, skildrede den store Utilfredshed, som straks opstod i alle Kommuner, saa maa det ærede Medlem ikke glemme, at de, der tilvirkede denne Utilfredshed, var det ærede Medlem og hans Meningsfæller, som saa en Mulighed for, efter at et Retskrav var skabt, at opagitere visse Kredse af Befolkningen til Støtte for socialdemokratisk Politik i Almindelighed ved at stille Forhøjelse af Aldersrenten i Udsigt som Lønnen derfor. De Herrer generede sig ikke for at gøre sig Venner ved den urette Mammon, og jeg forstaar saa særdeles vel af deres Holdning til det Forslag, der her foreligger, at de agter at fortsætte ad de Baner, som de hidtil har været inde paa, dog ganske sikkert i dette Forhold som i saa mange andre — hvad vi jo har erfaret under det socialistiske Styre 1924—26 — ikke længere, end til Betalingsdagen er

inde; saa er Interessen betydeligt afkølet, og først da faar man Øje for, at de Vanskeligheder, som man har stillet i Udsigt let kunde overvindes, hvis blot Støtten blev givet, dog har været større, end at man tør sætte Kræfterne ind paa at besejre dem.

Det ærede Medlem føjede til, at der var mange alderdomsunderstøttede, som ved Aldersrenteloven var blevet skaaret ganske betydeligt ned. Jeg ved ikke, hvor de fandtes, maaske i Esbjerg, som vi jo nu har stiftet saa intimt Bekendtskab med gennem den Oplæsning, det ærede Medlem har foretaget, thi andetsteds i Landet fandtes de ikke. Der blev jo givet en Forskelsydelse, som til at begynde med for de $\frac{4}{5}$'s Vedkommende dækkede Differencen, og naar det ærede Medlem her har staaet og skildret, hvor mange der saaledes fik afkortet den Støtte, de modtog gennem Aldersrenteloven, saa taler herimod ganske og aldeles dette, som jeg tillod mig at nævne, da jeg forelagde Lovforslaget, at man overhovedet ikke har kunnet finde Anvendelse for de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der oprindeligt var stillet til Disposition for de Kommuner, der fik en særlig stor Ydelse som Følge af Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente, og at man ikke en Gang har kunnet anvende den 1 Mill. Kr., man nu er kommet ned paa, men i den socialdemokratiske Regeringstid, da disse Fordelinger har fundet Sted, har maattet nøjes med at fordele under det halve af det, der var stillet til Disposition. Se, det kaster Lys over det store Tab, der er lidt, og over Paastanden om den Karrighed, der var vist fra et stort Antal Kommuner under Alderdomsunderstøttelsesloven, og som Socialdemokratiet har levet højt paa i en Aarrække.

Det ærede Medlem beklagede ogsaa stærkt, at man ved Overgangen fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente har forhøjet Aldersgrænsen fra 60 til 65 Aar. Jeg har mange Gange i 1921,—22, da vi drøftede dette Spørgsmaal her paa Rigsdagen, redegjort for, hvorfor der maatte være en anden Aldersgrænse, naar man fulgte Retsprincippet, end naar man fulgte Skønprincippet. Det synes at være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, thi at han ikke skulde kunne forstaa, at her er en væsentlig Forskel, er utænkeligt. Hvor der er Tale om at anvende et Skøn, er det ganske selvfølgelig, at man giver alle dem, der om sig selv maatte formode, at de er berettigede til at komme ind under et Skøn, Adgang dertil — saa kan de, der skønner, si dem fra, som man ikke mener at burde tage Hensyn til. Hvor der derimod er Tale om at følge